

Подиръ нѣколко врѣме мечката излѣзе отъ дупката си и съ наведена глава вървѣше къмъ дървото. Дѣдо Стою впери очитѣ си въ неѣж, като запираше дишанието си. Когато се приближи до дървото, той полегка и внимателно бутнѣ примката съ дългата си тояга и тя се окачи на вратѣтъ ѣ.

Мечката се уплаши и захванѣ да скача. Но колкото по вече се опѣваше, толкова примката се стягаше за вратѣтъ ѣ. Започнѣ силно да реве и рови съ краката си, но и туй не помагаше . .

А пѣкъ на дървото дѣдо Стою се пукаше отъ смѣхъ! . . .

Като видѣ, че не ще може съ скачанье да се отърве, тя се исправи при камѣкътъ и захванѣ да мисли.

